

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค ธรรมปฏิบัติ

เรื่อง ยากแท้...แต่ไม่เคย
โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

ยากแท้...แต่ไม่เคย
พระภิกษุวิสุทธิคุณ
๓ เม.ย. ๓๕

วันนี้เป็นวันธรรมสวนะ เป็นวันที่พุทธบริษัททั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ มาสร้างกุศลด้วยทาน ศีล และภาวนา เป็นการสร้างกุศลให้แก่ชีวิตของตน

การสร้างกุศลผลบุญให้แก่ตัวเองนั้น มีหลักปฏิบัติอยู่ ๓ ประการคือ ทาน ศีล ภาวนา
การที่จะมีทานได้นั้น ถ้าเรามีการปฏิบัติธรรมด้วยแล้วจะเกิดทานอันเป็นส่วนกุศล

ภาวนากุศล คือ ภาวนาให้มันผุดขึ้นมาจากดวงใจใสสะอาด

การเจริญวิปัสสนากรรมฐานนั้น เป็นการสร้างกุศลอันดีหนึ่ง จะเป็นที่พักของตนเองได้ ท่านจะมีกุศลจิตที่ดี เพราะเจริญจิตภาวนา มีสติสัมปชัญญะดีแล้ว มันจะผุดออกมาจากดวงใจของเรา

ภาวนากุศลทำให้จิตสบาย ทำให้เรามีสติ ระลึกถึงคุณพระพุทเจ้า พระธรรมเจ้า พระสังฆเจ้าได้ นึกถึงความดีขึ้นมาทำให้เรามีสติมั่นคง มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย จิตใจสงบ กุศลอยู่ตรงนี้

หลังจากสวดมนต์ไหว้พระ น้อมจิตเข้ามาหาตน ทำให้เรามีสมาธิหาคุณงามความดี จิตเราย่อมเป็นกุศล เจริญวิปัสสนากรรมฐานจะได้รับผล อาตมัสสจะเกิดขึ้นจากการกระทำของตน อันนี้ยากมากที่สุด ยากอยู่ที่เราไม่เคยทำ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันธรรมสวนะ ควรหาโอกาสอันเป็นประโยชน์ของท่านมาสร้างบุญ สร้างกุศล เจริญวิปัสสนากรรมฐานให้เกิดบุญ เกิดความสุข

ถ้าเรามีความทุกข์อยู่ขณะนั้น ควรเจริญสติปัฏฐาน ๔ จิตใจก็สบายเป็นความสุข จะได้รับความทุกข์ขำมาจากเหตุใด มีการกำหนดจิตทุกอิริยาบถ แต่ยากแท้...ที่ไม่เคยทำ ถ้าทำแล้วจะง่ายขึ้น

คนเราจะมิกุศลได้ต้องภาวนาให้ใจใสสะอาดออกมาจากดวงใจ จะมีเมตตา ปราบปรามดีต่อทุกคน จะไม่อิจฉาริษยาแต่ประการใด นี่ก็เป็นทานอันสำคัญ ที่เราพยายามเสียสละความชั่วออกจากตัวได้

ขอเจริญพรปฏิบัติธรรมทุกท่าน บางคนไม่เคยปฏิบัติธรรมจนกระทั่งตาย พอใกล้ตายขึ้นมาจะปฏิบัติธรรมได้อย่างไร มีแหละ ยากแท้...แต่ไม่เคย

ถ้ามาลองปฏิบัติแล้วท่านจะเคย ท่านจะรู้ ท่านจะมีความเข้าใจกับจิตใจของท่าน จะรู้ว่าปฏิบัติแล้วได้ผลประโยชน์ประการใด

การปฏิบัติอยู่ตรงจุด ทาน ศีล ภาวนา ถ้าภาวนาไม่ได้ ท่านที่ให้อะไรจะเป็นท่านจอมปลอม หวังผลตอบแทน หวังว่าบุญกุศลจะช่วยตนเสมอไป ตั้งปณิธานไม่ถูกต้อง

ทำบุญนิดหนึ่งก็อธิษฐานไปสวรรค์นิพพาน แต่ก็ไปไม่ได้ **มีแหละ ยากแท้...แต่ไม่เคยปฏิบัติ**
เราควรปฏิบัติทุกวัน ให้มีสติสัมปชัญญะควบคุมจิต เริ่มต้นด้วยการเจริญสติปัฏฐาน ๔

กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน กายก็สักแต่ว่ากาย มันมันแปรกลับกลอกหลอกลวงไปตามสกลกาย อวัยวะไม่ปกติ เดี่ยวเป็นโน่นเป็นนี่ เจ็บระหายป่วยไข้อย่างโน้นอย่างนี้มาแทรกซ้อนกับตัวเราอยู่เสมอ เราจึงไร้สติ ไม่มีสมาธิในการปฏิบัติหน้าที่ของตน การเจริญสติต้องทำโดยต่อเนื่องทุกเวลา ทุกลมหายใจเข้าออก เราจะได้มีสติสัมปชัญญะทุกเวลา ด้วยการกำหนดทุก ๆ อิริยาบถ มันยาก...ที่เราไม่เคยทำ ถ้าเราทำ...แล้วมันก็ง่าย เราเรียนเดินก็ยิ่งง่าย ยิ่งหยุดก็ยิ่งง่าย

ญาติโยมทั้งหลาย **ไม่มีอะไรยากที่สุดในโลก ถ้าเราสร้างความเพียรปฏิบัติได้ มันก็เกิดเป็นของง่ายและสำเร็จได้**

ถ้าใจเราหลุดเหี่ยวแห้ง ขาดสติสัมปชัญญะแล้ว ใจก็ไม่สู้ งานก็ไม่เสร็จ อุปสรรคก็มีมาก เรียกว่าปัญหาเกิดขึ้นแก่ญาติโยมเป็นส่วนใหญ่

เรามีปัญหาดูด้วยกันทุกคน ไม่ต้องถามว่าไปทำงานมีปัญหาไหม เลิกถามได้ เพราะงานดีต้องมีปัญหา เข้าในหลักที่ว่า มารไม่มีบารมีไม่เกิด

ชีวิตคือการต่อสู้ทุกกระเบียดนิ้ว ต้องต่อสู้ไปเกิดจะประเสริฐในอนาคต

การเจริญวิปัสสนากรรมฐานเพื่อมาฝึกจิต ให้มีขันติ ความอดทน ฝึกให้ได้กุศล ฝึกให้เห็นความจริงผุดออกมาจากจิตใจของตน เรียกว่า ชีวิตจริงในสังคมของผู้ปฏิบัติธรรม จะเกิดประโยชน์มาก

คนที่เขาปฏิบัติได้ดีแล้ว เขาจะไม่พูดไร้เหตุผล จะพูดแต่สิ่งที่เป็นกุศล จะพูดแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อกันเท่านั้น การเจริญสติปัญญาสี่ไม่มีอะไรยากถ้าทำได้ แต่เราไม่ยอมทำ ไม่ยอมกำหนด ไม่ยอมตั้งสติ ก็หาว่าปฏิบัติธรรมไม่ได้ผล ถ้าเราลงมือทำจริง ต้อง ได้เหตุผลที่แน่นอนในเรื่องจริงของตัวเอง

การเจริญสติต้องกำหนดตลอดเวลา เอาสติแบบที่จิต เป็นการสอนตัวเอง เป็นการฝึกอบรมตัวเอง คนอื่นจะมาอบรมตัวเราไม่ได้ เราเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งของตัวเอง สอนตัวเองได้

ตัวยากก็ถือตัวซี้เกียจ มันจึงไม่ยอมทำ ไม่อยากปฏิบัติ ไปไหนก็เดือดร้อนที่นั่น คือตัวยากแท้...แต่ไม่เคย

บางคนนำลูกมาฝากบวช ๗ วัน เป็นที่น่าเสียดาย ควรจะปฏิบัติกรรมฐานเลย

เพราะถ้าบวชพระให้ถูกต้อง ต้องอยู่วัดก่อน ๗ วัน ต้องท่องหนังสือสวดมนต์ไหว้พระ ต้องรักษาพระธรรมวินัยในพระไตรปิฎก ลงพระปาฏิโมกข์

มีเวลา ๗ วันเท่านั้นควรปฏิบัติธรรมเลย ให้คุ้นเคยต่อธรรมได้คุณธรรมขึ้นมาแล้วจะสมศักดิ์ศรีหน้าที่ของชาวพุทธ จิตใจจะใสสะอาดบริสุทธิ์ภายใน ๗ วัน

บางคนอยากไปนั่งกรรมฐานสำนักที่ไปสวรรค์ นิพพานได้เร็ว จะเร็วได้อย่างไร โลกมนุษย์ยังสับสน บ้านยังลามก จิตใจไม่ตบยาพิษไปสวรรค์เลย ควรสมบัตินมนุษย์ไว้ให้ได้ก่อน

การเจริญสติปัญญา ๔ นี้แหละทำให้เกิดสมบัตินมนุษย์ ทำให้มนุษย์มีสติ มีสัมปชัญญะครองจิต ทำอะไรไม่พลาดผิดในสังคมของมนุษย์

มนุษย์สมบัตินั้น เขาจะไม่มีการทะเลาะกัน ไม่ทำดีทำชั่ว ทำร้ายกันในเรื่องกิเลส จะมีน้ำใจ เมตตากรุณา มีความปรารถนาดีต่อชุมชนและบุคคลทั่วไป จะเป็นคนที่มีความสุข ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

บางท่านมาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน บอกว่า หลวงพ่อ ดิฉันจะขายที่ดิน ได้ข่าวว่าเขามาเน่งกรรมฐาน ๕ วัน ขายที่ดินได้ อย่างหวังผลอย่างนั้น...สร้างบุญให้เกิดวาสนาก่อน

ถ้าโยมมีบุญมีวาสนาแล้ว ไม่จำเป็นต้องขายที่ดินหรอก แถ่กระโดนก็ขายได้ อะไรก็ขายได้

ถ้าได้รับอนุญาตวาสนา ทองคำอยู่ในบ้านก็ขายไม่ออก เพชรนิลจินดาราคาแพงที่ซื้อเข้าไว้ก็ขายไม่ออก ไม่มีคนอยากซื้อ สร้างบุญไว้กับตนเองก่อน สร้างกุศลไว้ในใจ เกิดมีบุญวาสนา จะขายอะไรก็ออกหมด จะทำอะไรก็ไม่ขัดข้อง มันอยู่ตรงนี้

บางวัดสอนไปสวรรค์ นิพพานหมดแล้ว แต่โลกมนุษย์ยังระอด้วยความร้อน โลกแห่งมนุษย์ยังกัดกันทะเลาะกัน แต่ทำไม่สอนไปสวรรค์นิพพานกันหลายวัด น่าเสียดายมาก หล้าปากคอก ที่พระพุทธรูปเจ้าสอน นำไปทั้งหมด

จิตใจของคนเรายังไม่เป็นคนสมบูรณ์แบบ มีจิตใจเป็นยักรบเป็นมาร จิตใจไม่เหมือนกัน อกุศลกรรมไม่เท่าเทียมกัน จึงขัดแย้งกันอยู่เสมอ

โยมที่เป็นพ่อเป็นแม่ผู้มีบุญวาสนา หมั่นเจริญพระกรรมฐาน ลูกจะได้ ถ้านำมาฝากบวช ก็จะได้ดีมีปัญญาติดตัวไปทุกรูปทุกนาม

พ่อแม่เท่านั้นที่ทำความดีให้กับลูก ทำถูกให้กับหลาน เป็นกฎแห่งกรรมจากการกระทำของพ่อแม่ เป็นเรื่องง่ายๆ แต่โยมเห็นว่าเป็นเรื่องไร้สาระ ทำไม่ได้ **นี่แหละยากแท้...แต่ไม่เคย**
